בעין המתבוננת / יעל מעין

קו בית שאן – עזה

אצל משפחות רבות זה קורה וגם אלינו זה הגיע: מה שהתחיל כטפטוף של בקשות הפך למבול של תחנונים מצד הדור הצעיר. מצאנו את עצמנו יום אחד בדרך אל הכלבייה האזורית בכדי לשנות את גורלו של כלב אחד מאושר שיהפוך להיות חלק מהמשפחה ברגע שבו נצביע עליו.

כשהגענו למקום כבר חיכה שם תור ארוך וחסר סבלנות של משפחות כמונו. התברר שנהלי המקום דרשו מכל משפחה ריאיון אישי מפורט שנערך בכניסה למקום. השלטים הזהירו שמדובר בתהליך ארוך של אימוץ שלא מתאים לכל אחד. בהתחלה נראה שזה רק פורמלי, כמה מסובך כבר יכול להיות אימוץ כלב? אבל כשעוד ועוד משפחות פנו בתסכול וחזרו לרכב, נהיה ברור שהחבר'ה כאן רציניים. כל משפחה נדרשה לענות למבול של שאלות. חלקן מאד אישיות ואת חלקן התקשיתי לקשור עם גידול כלבים. ככל שהתור שלפנינו התקדם שמתי לב שאני כבר מכינה בראש תשובות לשאלות שנזרקו בחלל האוויר – תשובות מן הסוג הנורמטיבי, תשובות שידעתי שיפתחו לי את הדלת. כשהגיע תורנו כבר דקלמנו בלי להסס, לא שזה היה קשה לזוג צמחונים-שמאלנים-אשכנזים שכמונו. את הריאיון ליווה המנהל בסיפורים מסמרי פרווה על חטיפת כלבים, שוב ושוב נדרשנו להתחייב שנקים גדר גבוהה סביב החצר. הסתבר שתופעת גניבת הכלבים הפכה למכה בשנים האחרונות. העדויות סיפרו על מאות כלבים באזור שנחטפו לצורך קרבות כלבים בכפרים.

זה לקח עוד שעה וחצי עד שהורשינו לבחור רועה גרמני מעורב עם אוזניים שמוטות. הסבירו לנו שאנחנו בתקופת מבחן. קיבלנו הוראות מפורטות ממאלפת חמורת סבר ולבסוף חיכינו שוב בתור לאישור סופי.

פתאום התחילו צעקות מכיוון היציאה. עמדו שם זוג וילד, שכבר השלימו את התהליך המייגע. אפשר היה לראות עליהם את סימני קוצר הרוח האופייניים למי שנפגע מבירוקרטיה עוינת. האישה היתה מתוחה עד הקצה, היא ענתה לשאלות החוזרות ונשנות בחיוך הדוק והחזיקה חזק בידו של הילד שלה, שכבר חיבק וליטף כלב בעל פרווה לבנה. אלא שמשהו השתבש בין הגבר ועובדת העמותה שניהלו בצד דו-שיח שהטונים שלו טיפסו בבת אחת למריבה של ממש; "יש לנו ניסיון לא טוב עם בית שאן," אמרה העובדת במין פשטות נחרצת, "הרבה כלבים חזרו לנו משם, חלק מצאנו בכפרים וחלק לא מצאנו בכלל, רק יצאו מפה ואיבדנו אותם." הגבר הסמיק מכעס והאישה החווירה. נראה שבסרט הזה הם כבר היו. האישה התקרבה וניסתה ללחוש משהו על אוזנו. אבל הוא, היה ברור שאין מצב שהוא חוזר למצב מנומס וצייתן. הם הלכו הצידה וניסו לדבר בשקט אבל הצעקות התפרצו ממנו. הוא צעק שהם נוסעים הביתה, שאין אימוץ. שיש מקומות שחושבים שבית שאן זה גן חיות, יש מקומות שחושבים שבית שאן זה עזה. המנהל אמר בשקט שאם הוא לא יודע להירגע ולשים את האגו שלו בצד, כנראה שהוא לא צריך לאמץ כלב.

טוב, זה כבר הגדיש את הסאה והמשפחה יצאה משם עם ילד אחד ממרר בבכי ובלי כלב.

חזרנו הביתה עם כלב ובתחושה ברורה שעל כל הטפסים הישראליים משורטט קו בלתי נראה שנמתח מבית שאן דרך ה"כפרים" ועד לעזה. והקו הזה נמתח לאחור לעשרות שנים של שיטה שיצרה מציאות חברתית וחומרית, רוחנית ופסיכולוגית, שכולנו מתפקדים בתוכה וממשיכים לשמר אותה.

יש דלת יציאה מהמכלאה הזו. חפשו אותה.